

Mythologia, Francfort, 1581 - IX, 10 : De Pandione

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre IX

Ce document est une version augmentée de :
[Mythologia, Venise, 1567 - IX, 10 : De Pandione](#)

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre IX

[Mythologie, Paris, 1627 - IX, 11 : De Pandion](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre IX

[Mythologie, Lyon, 1612 - IX, 10 : De Pandion](#) est une traduction de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Présentation du document

PublicationFrancfort, André Wechel, 1581

ExemplaireRegensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307

Formatin-8

Langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Paginationp. 995-997

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses[Pandion](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 25/11/2024

Atas, ut cum in Mænalo monte fuisset sepultus, eius ossa iussa sint ex oraculo Delphici Apollinis deportari in Arcadiam, ut ait Pausanias in rebus Arcadum. Id cum scribat Paus. in Arcadicis, miratus sum cur dicat unicam tantum filiam fuisse Lycaoni inter tot mares, quam etiam inquit in gratiam Iunonis fuisse sagittis transfixam: cum Dia etiam Dryopis mater filia eius fuerit, ut scripsit Hecateus.

¶ At cur hæc ficta sunt, & memorizæ prodita, ut ad posteros peruenirent? quia per illa quæ de hominibus fingebantur, significare nobis volebant, quo pacto vel motus animorum essent refrænandi, vel ad humanitatem, & beneficentiam, & Deorum cultum hortabantur: & omnino per fabulas de hominib. confictas vitam humanam optimis moribus instituire conabantur. Sic igitur per Lycaonis fabulam, cum vel Deos ipsos in hospitium mortalium aliquando accedere sumpta pauperum figura dicerent, humanitate aduersus omnes hospites uti oportere significabant. quod si quis patui Deorum præsentiam facere videretur, neque moueretur eorum reuerentia, quia Deos nemini infensos esse crederet, hunc in gentibus præmiis & pollicitationibus ad probitatem adhortabantur, cum multa præmia honorifica data sint à Diis, humanis & benignis hospitibus: quale fuit munus Triptolemi. At contra per multa sunt exempla, quæ à crudelitate & perfidia in hospites deterrebant, quod accidit conuiuio Pelopis, & illis qui grauissimè ob suam crudelitatem ab Hercule & ab aliis Deorum filiis sunt oppressi. Quis enim cum videat ex altera parte ingentia supplicia fontibus à Diis irrogari, ex altera laudes & gloriam, & honorifica præmia viris bonis esse proposita: supplicia potius elegerit, & se sanè mentis esse fateri audeat? At de Lycaone satis, nunc de Pandione dicamus.

De Pandione. CAP. V.

FVIT Pandion illius Erichthonij, qui pulso Amphictyone de regno Athenis imperauit, & Palithææ Naidis Nymphæ filius, ut scripsit Apollodorus libro tertio Bibliothecæ. Hic mortuo patre Erichthonio in regnum successit, quo tempore Ceres & liber pater in Atticam venerunt. Fertur vir bonus fuisse Pandion, sed vna in re parum fortunatus, quod filiam Progenem (nam illam, & Philomelam, & geminos Erechtheum ac

Butem, è Zeuxippe matris suæ sorore susceperat, ut ait Apollodorus lib. 3. Tereo Maris & Bistomidis filio, quo socio in bello de fimbis aduersus Labdacum usus fuerat, strenuo sanè viro, at nefario, & in libidinem propè furioso, in matrimonium concesserit. Eius enim libido ipsum denique in eam rerum domesticarum difficultatem induxit, ut ipsi in vrupam verti satius fuerit, quàm hominem viuere: cum Progne & Philomela & Itys in aues fuerint conuersæ cum summa eius familiz ignominia & opprobrio, ut ait Horatius lib. 4. Carminum:

Nidum ponit, Irym flebiliter gemens,

Infelix auis, & Cecropia domus

AÆternum opprobrium.

Fuerunt autem Pandiones complures. Dicunt enim quòd ubi Boreas Zetem & Calaim ex Orythia procreasset, & Cleopatram, illa nupsit Phineo, de qua ille Pleuxippum & Pandionem suscepit, quamuis alij eos vocatos fuisse Tetrymbam & Aspodum maluerunt. Hi post matris mortem parui adhuc existeres ab Idæa Dardani filia, vel, ut alijs placuit, Idothea nouera Cadmi sorore lumine capti sunt: de quibus scripsit Apollodorus libro 3. Fuit alius Cectopis & Metiadusæ Eurpalami filius: sed reliqui omnes obscuro sunt, cum vnus Erichthonij filius, qui patri in regnum successit, ob eam familiz labem celebratus fuerit à poetis. Hic filios habuit Ægeum, Lycum, Pallantem, Nisum, ut ait Strabo libro nono, qui etiam carmina quedam ad eam rem confirmandam è tympanistis Sophoclis recitauit in quibus descriptum est, quæ loca singulis filiis patet possidenda tribuerit. Quod autem Ægeus Pandionis filius patri in regnum successerit, ita scriptum est à Phanodemio in libro 5. de rebus Atticis: *Ἀγέως ὁ πανδίωνος υἱὸς βασιλεύσας Ἀθηναίων, καμὴ μήτας πρῶτον τῶν ὀπλήτων δούτους χαλκίους ἔειλην.* Ægeus Pandionis filius cum imperaret Athenis, Metam primam Hopletis filiam uxorem duxit: post ea Chalciopen secundo natam è Rhexenore. Sic Zezes hist. 142. chil. 7. illi alios mares fuisse inquit:

τῶ βασιλεῖ τῶν Ἀθηναίων πανδίωνι τῶν χλησιν,

ἄρρητος παῖδες ἦσαν τε, καὶ θυγατέρες δύο.

Regi Athenarum nomine Pandionis

Mares erant filij duæque filia.

Hæc cum ita sint, miratus sum cur scripserit Pausanias in Atticis,

cis, Pandionem nullos habuisse filios, qui suas iniurias persequerentur, quas à Rege Thraciæ acceperat: nam si noluisse filios iniurias persequi dixisset, facile illi assentirem. Hæc pauca dicenda dixi de Pandione, cum filiarum fabula superius explicata sit, ut si qua ibi desiderarentur, hinc accipi possent. Atque cur ficta sint hæc, ex illis superioribus arbitror potuisse. At nunc de Erichthonio.

De Erichthonio. CAP. XL

ENIMVERO dictum est superius, Vulcanum cum arma Iouis, quibus in bello adversus Gigantes usus est, fabricasset, pro laboris diligentiaque mercede obtinuisse, ut Iupiter iuraret per Stygiam paludem quodcumque poposcisset, se illi concessurum. At Vulcanus Minervæ nuptias, cui Iupiter perpetuam virginitatem concesserat, postulavit: id abnuere quidem non potuit, sed clam Minervam monuit ut reluctaretur. Cum igitur Minervam adiisset Vulcanus, dicitur inter luctandum semen profudisse, quod in terram fufum in hominem conuersum est. quare inquit Pausanias in Atticis, huic patrem fuisse neminem mortalium, sed quoniam ex terra & contentione sit genitus Vulcani, ita fuisse nominatum. Hunc terrigenam & inter serpentes educatum fuisse scripsit Euripides in Ione hoc pacto:

πρόγειων νόμον σώζουσα, τοῦ τε κρηταίου
 Ἐριχθονίου. κείτω γὰρ ἡ Διὸς κόρη
 φρουρῶ παραβύβασσε φύλακας σώματα
 διατώ δράκοντε, παρθένοις Ἄγραυλίσσι
 δίδωσι σώζ' ἴν' ὄθος Ἐριχθιδῆς ἰκί
 νόμοις τίς ἐστι, ὄφρα σὺ χρυσαλάτοις
 τρίφ' ἴν' ἴκω'.

*Servans amorum legem, & à terra sati
 Erichthonij, Iouis puella namque ei
 Duos dracones corporis mox addidit
 Custodias, deinde servandum dedit
 Atheniensibus puellis, mansit hinc
 Mox ille Erichthidæ, ut ornent filios
 Serpentibus aureis.*

Alij tamen dictum fuisse volunt non à contentione, quam ἴσις significat, sed ἀπὸ τοῦ ἰρίου, à lana scilicet, qua Minerva semur